

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Szd/2/2012
Identifikačné číslo spisu:	1009201140
Dátum vydania rozhodnutia:	13.11.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:1009201140.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Gabriely Gerdovej v právnej veci žalobcu: MÉDIUS, spol. s r.o., IČO: 31 346 120, Daxnerovo námestie 3, Bratislava, právne zastúpený JUDr. Júliusom Jánošíkom, advokátom, Klincová 35, Bratislava, proti žalovanému: Bratislavský samosprávny kraj, Sabinovská 16, Bratislava, právne zastúpený advokátskou kanceláriou SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., Šoltésovej 14, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 101866/2009-ZD/2 zo dňa 18. júna 2009, o odvolaní žalobcu a o odvolaní žalovaného proti výroku o trovách konania proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/146/2009-46 zo dňa 16. novembra 2011 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/146/2009-56 zo dňa 28. februára 2012, jednomyseľne

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/146/2009-46 zo dňa 16. novembra 2011 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/146/2009-56 zo dňa 28. februára 2012 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 101866/2009-ZD/2 zo dňa 18.06.2009, ktorým žalovaný zastavil konanie o zrušení povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti v neštátnom zariadení - poliklinike, vydanom žalobcovi, začaté z podnetu Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky, doručeného žalovanému dňa 29.12.2003.

Krajský súd v Bratislave v odôvodnení rozsudku uviedol, že pre konanie, ktorého predmetom bolo zrušenie povolenia na poskytovanie zdravotníckej starostlivosti, chýbal základný hmotnoprávny predpoklad a tým bolo platné (existujúce) povolenie (§ 98 ods. 2 zákona č. 578/2004 Z.z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v

zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu vydania napadnutého administratívneho rozhodnutia, ďalej len zákon č. 578/2004 Z.z.). Dovtedy platný a účinný predpis mohol byť v konaní o zrušení povolenia použitý len za predpokladu, že by žalobcovo povolenie naďalej trvalo. Správny orgán mal v konaní dostatočne preukázané, že žalobca v zmysle § 11 a nasl. zákona č. 578/2004 Z.z. nezískal povolenie na poskytovanie zdravotníckej starostlivosti v nešťatnom zdravotníckom zariadení - poliklinike, nepodal ani žiadosť o jeho udelenie podľa § 13 ods. 1 zákona č. 578/2004 Z.z. V zmysle § 98 ods. 2 zákona č. 578/2004 Z.z. pokiaľ takéto povolenie nezískal žalobca do 31.12.2006, uplynutím tejto lehoty povolenie stratilo platnosť, prestalo existovať priamo na základe zákona. Preto ak žalovaný konanie zastavil z dôvodu podľa § 30 ods. 1 písm. h/ zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok), nakoľko odpadol dôvod ďalšieho pokračovania v konaní o zrušení vtedy už neplatného (neexistujúceho) povolenia, považoval prvostupňový súd takýto postup za správny a v súlade so zákonom.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/146/2009-46 zo dňa 16.11.2011 v spojení s opravným uznesením č. k. 2S/146/2009-56 zo dňa 28.02.2012 a následne navrhoval zrušiť aj napadnuté rozhodnutie žalovaného č. 101866/2009-ZD/2 zo dňa 18.06.2009

V dôvodoch odvolania poukázal na to, že v predmetnom správnom konaní nebolo možné použiť zákon č. 578/2004 Z.z., pritom správny orgán priamo vo výrokovej časti špecifikoval uvedený predpis, s použitím ktorého rozhodoval. Tým, že správny orgán rozhodoval na základe právnej úpravy nepoužiteľnej v predmetnej veci, ide o taký nedostatok konania, ktorý nie je možné prehliadnuť. Zabezpečenie nápravy je možné len opätovným rozhodovaním vo veci, a teda zrušením rozhodnutia súdu prvého stupňa a následne aj napadnutého administratívneho rozhodnutia. Ďalej uviedol, že v napadnutom rozhodnutí absentovala špecifikácia ustanovenia právneho predpisu, na základe ktorého správny orgán konanie zastavil. Jednoznačná špecifikácia právneho predpisu, na základe ktorého je rozhodované predstavuje základnú náležitosť správneho rozhodnutia a jeho absencia je nedostatkom, ktorý si vyžaduje nápravu.

Žalovaný vo veci prehliadol skutočnosť, že práve žalovaný svojím konaním, v spojení s konaním Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky spôsobili, že napriek absencii porušenia povinností žalobcom bolo voči žalobcovi začaté správne konanie zamerané na zrušenie povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti. Išlo o konanie začaté v roku 2003, avšak z dôvodu postupu žalovaného predmetné konanie nie je ukončené. Ide o stav, ktorý nebol následkom nekonania žalobcu, ale žalovaného, ktorý nerozhodoval v zákonom určených lehotách pri rešpektovaní príslušnej právnej úpravy. Aj po zrušení nezákonných rozhodnutí Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) naďalej trval stav prebiehajúceho správneho konania, t.j. stav, ktorý bol charakteristický tvrdeniami žalovaného o vecnej správnosti v minulosti prijatého rozhodnutia, napriek vadám, ktoré vytkol najvyšší súd, existencii podmienok neumožňujúcich poskytovanie lekárskej starostlivosti, existencii podmienok umožňujúcich opätovné prijatie obsahovo totožného rozhodnutia, stálym trvaním správneho konania, ktorého predmetom bolo zrušenie povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti. Ide o stav, ktorý nie je možné charakterizovať ako stav riadneho dokumentačného vybavenia, čoho následkom bolo utlmenie poskytovania zdravotnej starostlivosti, a teda skutková neexistencia podmienok, na základe ktorých by bolo možné uplatniť § 98 ods. 1, 2 zákona č. 578/2004 Z.z. Uplatnenie uvedenej právnej úpravy teda nie je možné, pričom žalobca poukázal na § 93 ods. 4 zákona č. 578/2004 Z.z. Praktickým dôsledkom predmetnej právnej úpravy je skutočnosť, že v tomto správnom konaní nemali byť uplatnené ustanovenia zákona č. 578/2004 Z.z., ale použitý mal byť doterajší právny predpis.

Žalobca tiež namietal neinformovanie účastníka konania o dôvodoch správneho konania a základných podkladoch pre rozhodnutie správneho orgánu, keďže v predmetnej veci išlo o procesné rozhodnutie, ktoré deklarovalo skutočnosti vyplývajúce zo zákona. Účastník konania musí byť informovaný o priebehu správneho konania a skutočnostiach významných pre rozhodnutie správneho orgánu, bez

ohľadu na povahu takýchto skutočností. Poukázal pritom na ustanovenia § 3, § 33 správneho poriadku. Takýmto spôsobom bol povinný postupovať aj konajúci správny orgán a účastníka konania informovať o podkladoch rozhodnutia. Základným pravidlám konania v zmysle správneho poriadku nezodpovedá postup, kedy sa účastník konania dozvie o dôvodoch určitého rozhodnutia až z jeho odôvodnenia, pričom ide o rozhodnutie, proti ktorému nie je prípustný opravný prostriedok.

III.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/146/2009-46 zo dňa 16.11.2011 v spojení s opravným uznesením č. k. 2S/146/2009-56 zo dňa 28. februára 2012 vo veci samej potvrdil. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania v sume 144,59 €.

Uviedol, že na strane žalobcu neboli naplnené procesné podmienky, aby mohol byť v tomto súdnom konaní úspešný, nakoľko žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že by bol rozhodnutím žalovaného dotknutý na svojich právach alebo právom chránených záujmoch, a tiež napadnuté rozhodnutie žalovaného nie je typom rozhodnutia, ktoré by autoritatívnym spôsobom menilo existujúce právne postavenie žalobcu a podľa názoru žalovaného takéto rozhodnutie je možné považovať za procesné rozhodnutie, ktoré podľa § 248 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) súdy nepreskúmajú. Napadnutým rozhodnutím žalovaného došlo k zastaveniu správneho konania. Zastavenie správneho konania je jednou z foriem, ktorou sa správne konanie uzatvára konečným spôsobom. Dochádza k nemu v prípadoch ustanovených v správnom poriadku alebo v osobitných zákonoch z dôvodov, ktoré bránia pokračovať v konaní. Pri zastavení konania je správne konanie skončené skôr, než sa dospeje k meritórnemu rozhodnutiu vo veci samej. Keďže dôvody na zastavenie konania sú vymedzené taxatívne, ak sú splnené zákonné podmienky, správny orgán nemá inú možnosť, ako správne konanie zastaviť. Voľná úvaha je vylúčená.

Napadnuté rozhodnutie žalovaného, ktorým bolo zastavené prebiehajúce konanie o zrušení povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti žalobcom vychádzalo z platného právneho stavu v čase jeho prijatia. Žalovaný poukázal na čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a § 30 ods. 1 písm. h/ správneho poriadku. Dňom 01.01.2005 nadobudol účinnosť zákon č. 578/2004 Z.z. Týmto zákonom bolo v § 98 ods. 1 stanovené, že ak držiteľ povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti vydaného podľa doterajších predpisov nezíska licenciu na výkon zdravotníckeho povolania podľa tohto zákona do 30.06.2006, povolenie stráca platnosť uplynutím tejto lehoty; a v § 98 ods. 2 bolo zároveň stanovené, že ak držiteľ povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti vydaného podľa doterajších predpisov nezíska povolenie podľa tohto zákona do 31.12.2006, povolenie stráca platnosť uplynutím tejto lehoty.

Ak teda v čase prijatia správneho rozhodnutia bolo zistené, že žalobca do 30.06.2006 si v súlade so zákonom 578/2004 Z.z. nezabezpečil pre zástupcu právnickej osoby alebo pre zástupcov jednotlivých oddelení licenciu a tiež ak bolo zistené, že žalobca do 31.12.2006 nezískal povolenie na prevádzkovanie zdravotnej starostlivosti, tak žalovaný v súlade s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v spojení s § 30 správneho poriadku bol povinný správne konanie o zrušení povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti zastaviť. Ak by žalovaný rozhodol inak, než konanie zastavil, tak takéto správne rozhodnutie by bolo v rozpore so zákonom.

Žalovaný v rozhodnutí č. 101866/2009-ZD/2 zo dňa 18.06.2009 v odôvodnení rozhodnutia náležitým spôsobom podrobne rozviedol dôvody, ktoré ho viedli k vydaniu toho rozhodnutia, logicky a vecne správne sa vysporiadal so všetkými okolnosťami podstatnými pre zastavenie konania. Žalovaný pri svojom postupe v správnom konaní vychádzal z obdobného prípadu, o ktorom už rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky, kedy rozsudkom sp. zn. 1Sžo/35/2008 zo dňa 02.12.2008, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu v Nitre, ktorým bola zamietnutá žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Nitrianskeho samosprávneho kraja, ktorým bolo zastavené správne konanie z dôvodu, že žalobkyni zaniklo povolenie na poskytovanie zdravotnej starostlivosti podľa § 98 zákona č. 578/2004 Z.z.

IV.

Proti rozsudku krajského súdu voči výroku o trovách konania podal žalovaný včas odvolanie a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/146/2009-46 zo dňa 16.11.2011 v spojení s opravným uznesením č. k. 2S/146/2009-56 zo dňa 28.02.2012 podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 220 O.s.p. vo výroku o náhrade trov konania zmenil a žalovanému priznal náhradu trov konania.

Uviedol, že v rozsudku absentovalo akékoľvek zdôvodnenie, prečo súd nepriznal náhradu trov konania (vrátane trov právneho zastúpenia) strane úspešnej v súdnom konaní, teda žalovanému. Krajský súd v Bratislave vydal k rozsudku opravné uznesenie, ktorým bolo doplnené označenie právneho zástupcu žalovaného, ktoré v pôvodnom vyhotovení rozsudku absentovalo. Ak teda súd v písomnom vyhotovení rozsudku opomenul skutočnosť, že žalovaný je v súdnom konaní zastúpený advokátom, tak je predpoklad, že súd z tohto dôvodu ani nerozhodol o priznaní náhrady trov konania, ktoré žalovaný vynaložil v podobe trov právneho zastúpenia. Poukázal pritom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 53/06 zo dňa 23.08.2006, v ktorom uviedol: „Nepreskúmateľné a porušujúce právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je také rozhodnutie všeobecného súdu, z odôvodnenia ktorého nemožno zistiť, aké právne úvahy ho v otázke trov konania štátu viedli k právnemu záveru, ktorý je v rozpore s prima facie ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, na ktoré sa odvolal.“ Poukázal tiež na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. Ak teda Krajský súd v Bratislave rozsudkom nepriznal žalovanému náhradu trov konania, resp. náhradu trov právneho zastúpenia podľa § 250k ods. 1 O.s.p., tak je možné sa len domnievať, že trovy žalovaného vynaložené na právne zastúpenie súd nepovažoval za účelné na bránenie jeho práva.

Napriek skutočnosti, že žalovaný disponuje vlastným právnym oddelením, tak nie je možné žalovaného diskriminovať v rozpore so zásadou rovnosti sporových strán. Právne oddelenie žalovaného, ako subjektu územnej samosprávy, ktorý v zákonom stanovených prípadoch vykonáva aj prenesenú právomoc štátnej správy, je personálne dimenzované na zabezpečenie plnenia týchto zákonom stanovených povinností, pričom pri zabezpečovaní realizácie jeho úloh a pri ochrane svojich oprávnených záujmov je žalovaný povinný konať s náležitou odbornou starostlivosťou. Ak by žalovaný v takomto súdnom konaní nezabezpečil svoje právne zastúpenie advokátom, tak by takéto konanie predstaviteľov žalovaného, pri neúspechu v súdnom konaní, mohlo byť považované aj za v rozpore s požiadavkou na konanie s odbornou starostlivosťou, ktoré by mohlo byť následne sankcionované v podobe náhrady takto spôsobenej škody.

V kontexte uvedeného žalovaný uviedol, že výsledok tohto súdneho konania bude mať priamy vplyv na súdne konanie vedené na Okresnom súde Bratislava III pod spis. zn.: 22Cb 166/08, v ktorom si žalobca od žalovaného uplatňuje náhradu škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu, a to vo výške 2.109.772 € s prísl. Z uvedeného dôvodu vznikla potreba zabezpečenia právneho zastúpenia žalovaného advokátskou kanceláriou, ktorá má nepopierateľne rozsiahlejšie skúsenosti s právnym zastupovaním na súde a teda je skúsenejšia aj v procesných otázkach občianskeho súdneho konania, pričom advokátska kancelária v prípade pochybenia zodpovedá za škodu pri výkone advokácie a pre tento prípad má uzatvorené povinné poistenie zodpovednosti za škodu. V zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 302/2001 Z.z. o samospráve vyšších územných celkov (zákon o samosprávnych krajoch) v platnom znení žalovaný ako samosprávny kraj financuje svoje potreby predovšetkým z vlastných príjmov, dotácií zo štátneho rozpočtu a z ďalších zdrojov. Ak teda náklady na právne oddelenie žalovaného sú financované predovšetkým z jeho vlastných zdrojov, tak rozhodnutie žalovaného o ustanovení advokáta na jeho zastupovanie v súdnom konaní nemôže byť žiadnym právnym výkladom chápané ako neúčelne vynaložené náklady. V situácii, ak zákon prikazuje žalovanému povinnosť použiť všetky právne prostriedky na ochranu jeho majetku (teda aj na ochranu jeho finančných prostriedkov), tak by bolo v rozpore s vyššie uvedenou zákonnou povinnosťou, ak by sa žalovaný v komplikovanom súdnom spore, ktorý priamo ovplyvňuje jeho možnú povinnosť uhradiť prostredníctvom iného súdneho konania náhradu škody, nedal zastúpiť advokátom, by konal v rozpore so zákonom. Pre úplnosť ešte uviedol, že zánik žalobcovho oprávnenia na vykonávanie zdravotnej starostlivosti v dôsledku jeho neprispôsobenia

sa novým legislatívnym požiadavkám (ako to konštatoval žalovaný v napadnutom procesnom rozhodnutí), v neposlednom rade limituje časové obdobie možného žalobcovho nároku na ušlý zisk, a to práve do momentu zániku žalobcovho oprávnenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti.

Odvolanie žalovaného nesmeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, preto súd nevyzýval žalobcu na vyjadrenie sa k odvolaniu (§ 209a ods. 1 O.s.p.).

V.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu a žalovaného (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 212 ods. 1 O.s.p.), vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Senát odvolacieho súdu z obsahu administratívneho spisu zistil, že žalovaný rozhodnutím č. 101866/2009-ZD/2 zo dňa 18.06.2009 zastavil konanie o zrušení povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti v neštátnom zariadení - poliklinike, vydanom žalobcovi. Predmetné konanie bolo začaté z podnetu Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky, ktoré bolo žalovanému doručené dňa 29.12.2003. Dôvodom podania podnetu bola skutočnosť, že pri vykonaní kontroly v uvedenej poliklinike Sekciou štátneho dozoru a kontroly Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky v dňoch od 11.12.2003 do 18.12.2003 bolo zistené, že žalobca poskytoval zdravotnú starostlivosť v odboroch plastická chirurgia, anestéziológia, resuscitácia a traumatológia v mieste výkonu na P. K. v O., pričom podľa povolenia mal túto zdravotnú starostlivosť poskytovať v priestoroch spoločnosti na E. v O., čo bolo v rozpore s rozhodnutím Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 1933/2001-B zo dňa 20.04.2001. Na základe uvedeného žalovaný, ako správny orgán prvého stupňa, rozhodnutím č. OZ-10668/2003 zo dňa 30.12.2003 zrušil rozhodnutie Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 1933/2001 zo dňa 20.04.2001, ktorým bolo žalobcovi povolené poskytovať zdravotnú starostlivosť a to z dôvodu porušenia podmienok určených v povolení podľa § 33 ods. 8 zákona č. 277/1994 Z.z. o zdravotnej starostlivosti v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 277/1994 Z.z.). Žalobca sa proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutiu odvolal, ktoré však Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky rozhodnutím č. 05125-1/2004-ORL zo dňa 27.02.2004 zamietlo a napadnuté prvostupňové rozhodnutie potvrdilo s tým, že malo za preukázané, že žalobca svojím konaním porušil ustanovenia zákona č. 277/1994 Z.z. Najvyšší súd svojím rozsudkom sp. zn. 4SŽ/49/2004 zo dňa 25.05.2005 zrušil uvedené prvostupňové, ako aj druhostupňové rozhodnutie správnych orgánov. Uvedený rozsudok najvyššieho súdu bol Bratislavskému samosprávnemu kraju doručený dňa 12.10.2006 a kompletná spisová dokumentácia bola predložená na ďalšie konanie dňom 16.10.2006. Dňa 01.01.2005 nadobudol účinnosť nový zákon č. 578/2004 Z.z., ktorý v § 98 ods. 1 určil, že ak držiteľ povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti vydaného podľa doterajších predpisov nezíska licenciu na výkon zdravotníckeho povolania podľa tohto zákona do 30.06.2006, povolenie stráca platnosť uplynutím tejto lehoty. Pri aplikácii uvedeného ustanovenia sa nevydávalo žiadne rozhodnutie, ani sa nezasielalo žiadne oznámenie o zániku povolenia, pretože zákon takýto postup neurčoval. Povolenie zaniklo priamo zo zákona.

Držiteľom povolení vydaných pred účinnosťou zákona č. 578/2004 Z.z., (ktorým bol aj žalobca, keď na základe rozsudku najvyššieho súdu sp. značka 4SŽ/49/2004 zo dňa 25.05.2005 bolo zrušené prvostupňové, ako aj druhostupňové rozhodnutie žalovaného), ktorí nezískali licenciu na výkon zdravotníckeho povolania podľa zákona č. 578/2004 Z.z., tieto povolenia zanikli dňom 30.06.2006. Držiteľ povolenia teda aj tak musel požiadať o vydanie nového povolenia na základe novej platnej legislatívy, inak jeho pôvodné povolenie zaniklo.

Žalobca však novú licenciu podľa § 98 ods. 1 zákona č. 578/2004 Z.z. na výkon zdravotníckeho povolenia nezískal a ani v zmysle § 98 ods. 2 zákona č. 578/2004 Z.z. nezískal povolenie podľa zákona č. 578/2004 Z.z. zrejme na základe nového právneho stavu, nebolo zo strany Bratislavského samosprávneho kraja po doručení rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4SŽ/49/2004 pokračované vo formálne stále prebiehajúcim prvostupňovom správnom konaní, nakoľko predmetné povolenie pre žalobcu zaniklo zo zákona, o čom sa nevydáva žiadne rozhodnutie. Žalobca mohol po doručení predmetného rozsudku najvyššieho súdu vykonávať poskytovanie zdravotnej starostlivosti v zmysle pôvodného povolenia, keďže napadnuté rozhodnutie Bratislavského samosprávneho kraja č. OZ-10668/2003 zo dňa 30.12.2003 o zrušení povolenia v dôsledku zrušujúceho rozsudku najvyššieho súdu nenadobudlo právoplatnosť.

V nadväznosti na predmetný rozsudok najvyššieho súdu žalovaný ako príslušný správny orgán podľa § 33 ods. 8 písm. c/ zákona č. 277/1994 Z.z. listom č. 100284/09-PRA/9 oznámil, že pokračuje v prvostupňovom konaní o zrušení povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti žalobcovi. Aplikácia zákona č. 277/1994 Z.z. v tomto prípade bola daná skutočnosťou, že ide o pokračovanie toho istého správneho konania. Oznámenie o pokračovaní v konaní bolo žalobcovi doručené dňa 29.04.2009, čím mal žalobca možnosť vyjadriť sa. Postupu podľa ustanovení zákona č. 277/1994 Z.z. však odporoval § 98 ods. 1, 2 zákona č. 578/2004 Z.z. Skutočnosť, že povolenie žalobcu stratilo platnosť uplynutím zákonom stanovených lehôt, a tak zaniklo priamo zo zákona je väčšieho právneho významu ako ustanovenie o dokončení konania podľa doterajšieho predpisu. Ustanovenie § 98 ods. 1, 2 zákona č. 578/2004 Z.z. o priamom zániku povolení má prednosť pred procesným postupom správneho orgánu v konaní.

Žalobca si v zmysle platnej právnej úpravy do 30.06.2006 nezabezpečil licenciu pre zástupcu právnickej osoby alebo jednotlivých oddelení a ani do 31.12.2006 nezískal nové povolenie v zmysle § 98 ods. 2 zákona č. 578/2004 Z.z. (z obsahu administratívneho spisu nevyplýva z akého dôvodu). Žalovaný preto dokončil konanie podľa platného procesného predpisu a to podľa § 30 ods. 1 písm. h/ správneho poriadku, pretože zánikom povolenia priamo zo zákona ku dňu 30.06.2006, odpadol predmet konania začatého na podnet Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky o zrušení povolenia žalobcovi.

Podľa § 93 ods. 4 zákona č. 578/2004 Z.z. konanie o dočasnom pozastavení činnosti, konanie o zrušení povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti a konanie o pokutách, ktoré sa neskončilo pred účinnosťou tohto zákona, sa dokončí podľa doterajších predpisov.

Podľa § 33 ods. 8 zákona č. 277/1994 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, orgán príslušný na vydanie povolenia zruší povolenie aj vtedy, ak držiteľ povolenia

- a) prestal spĺňať podmienky ustanovené na vydanie povolenia,
- b) prestal spĺňať predpoklady ustanovené osobitnými predpismi,
- c) porušuje podmienky určené v povolení,
- d) závažným spôsobom alebo opakovane porušuje predpisy, ktoré upravujú oblasť zdravotnej starostlivosti, ochrany zdravia ľudí, bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci a zdravotného poistenia,
- e) nezačal prevádzkovať zdravotnícke zariadenie v určenom termíne, najneskôr do troch mesiacov odo dňa, ktorý je určený v povolení ako deň začatia činnosti,
- f) požiada o zrušenie povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti; žiadosť o zrušenie povolenia je držiteľ povolenia povinný podať najmenej dva mesiace pred dňom, od ktorého žiada povolenie zrušiť.

Podľa § 33 ods. 10 zákona č. 277/1994 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, pri vydávaní povolení na poskytovanie zdravotnej starostlivosti a pri ich zrušení sa postupuje podľa všeobecných predpisov o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok).

Podľa § 98 ods. 1 zákona č. 578/2004 Z.z. ak držiteľ povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti vydaného podľa doterajších predpisov nezíska licenciu na výkon zdravotníckeho povolenia podľa tohto zákona do 30. júna 2006, povolenie stráca platnosť uplynutím tejto lehoty.

Podľa § 98 ods. 2 zákona č. 578/2004 Z.z. ak držiteľ povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti vydaného podľa doterajších predpisov nezíska povolenie podľa tohto zákona do 31. decembra 2006, povolenie stráca platnosť uplynutím tejto lehoty.

Podľa čl. VI zákona č. 578/2004 Z.z. tento zákon nadobúda účinnosť 01. novembra 2004 okrem ustanovení uvedených v čl. I § 1 až 8, § 10 až 78, § 79 ods. 1 písm. a) až r) a písm. t) až z), § 79 ods. 2 až 6, § 80 až 83, § 92 až 103 a v čl. II až V, ktoré nadobúdajú účinnosť 01. januára 2005, a ustanovení uvedených v čl. I § 9 a § 79 ods. 1 písm. s), ktoré nadobúdajú účinnosť 01. januára 2007.

Podľa § 92 zákona č. 578/2004 Z.z. na konanie a rozhodovanie podľa tohto zákona sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 30 ods. 1 písm. h/ správneho poriadku správny orgán konanie zastaví, ak odpadol dôvod konania začatého na podnet správneho orgánu.

Podľa § 30 ods. 2 správneho poriadku proti rozhodnutiu o zastavení konania podľa odseku 1 písm. b), c), f), g) a h) sa nemožno odvolať.

V tomto prípade začalo správne konanie na podnet Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky listom z 22. decembra 2003, pričom dôvodom podnetu bolo, že pri vykonaní kontroly u žalobcu bolo zistené, že žalobca mal poskytovať zdravotnú starostlivosť vo vymedzených odboroch v mieste výkonu na P. v O., čo bolo v rozpore s rozhodnutím Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky z 20. apríla 2001. Žalovaný žiadal zrušiť vydané povolenie žalobcovi.

K zániku povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti vydaného žalobcovi došlo priamo zo zákona č. 578/2004 Z.z., preto žalovaný postupoval zákonne, keď konanie zastavil z iného dôvodu podľa § 30 ods. 2 písm. h/ zákona č. 71/1967 Zb., keďže v priebehu správneho konania stratilo žalobcovo povolenie platnosť (§ 98 ods. 2 zákona č. 578/2004 Z.z.). Len jednou z možností ukončenia začatého konania, by bolo rozhodnutie o odňatí žalobcovho povolenia, ktoré mu bolo udelené rozhodnutím Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky pod č. 1933/2001 dňa 20.04.2001. Poukazujúc na uvedené, nie je možné konať o takom predmete konania, ktorý stratil platnosť priamo zo zákona t.j. nemožno rozhodnúť o odňatí predmetného povolenia, ktoré už zaniklo priamo zo zákona. Predmetné správne konanie prebiehalo podľa zákona č. 277/1994 Z.z. v spojení s § 93 ods. 4 zákona č. 578/2004 Z.z.

Konanie o veciach vydávania povolení na poskytovanie zdravotnej starostlivosti a pri ich zrušení je upravené všeobecnými predpismi o správnom konaní - zákon č. 71/1967 Zb. - správny poriadok, (§ 33 ods. 10 zákona o zdravotnej starostlivosti).

Dôvody zastavenia správneho konania sú vymedzené taxatívne a v prípade ich splnenia správny orgán nemá inú možnosť ako konanie zastaviť. V prejednávanej veci sa preskúmava zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu o zastavení konania o zrušení povolenia žalobcu na poskytovanie zdravotnej starostlivosti. Predmetné správne konanie bolo začaté z podnetu Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky, ktorý bol žalovanému doručený dňa 29.12.2003. Ako bolo zistené z predloženého administratívneho spisu v predmetnom správnom konaní už bolo dňa 30.12.2003 vydané prvostupňové administratívne rozhodnutie a dňa 27.02.2004 bolo vydané druhostupňové administratívne rozhodnutie. Obe rozhodnutia však boli rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4SŽ/49/2004 zo dňa 25.05.2005 zrušené. Žalovaný dňa 28.04.2009 žalobcovi listom zo dňa 23.04.2009 oznámil pokračovanie v správnom konaní o zrušení povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti žalobcovi, ktoré bolo začaté na základe podnetu Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky. V uvedenom liste oboznámil žalobcu o tom, že má právo vyjadriť sa k skutočnostiam, ktoré sú mu známe z konania pred vydaním zrušujúceho rozsudku najvyššieho súdu.

Podľa zákonného ustanovenia § 247 ods. 1 O.s.p. treba považovať za osobitnú náležitosť žaloby aj

konkrétne tvrdenie žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie práva.

Je nepochybné, že zastavujúce rozhodnutie správneho orgánu nie je meritórnym rozhodnutím vo veci, ktorým by došlo k zmene subjektívnych práv žalobcu v porovnaní so stavom pred začatím predmetného správneho konania (odhliadnuc od objektívnych právnych skutočností ako je plynutie času, resp. zmeny právnej úpravy). Žalobca teda nebol napadnutým administratívnym rozhodnutím a ani postupom správneho orgánu pri jeho vydaní ukrátený na svojich právach. Nemožno opomenúť skutočnosť, že správne konanie sa začalo z vlastného podnetu žalovaného podľa § 18 ods. 1 správneho poriadku na základe podnetu Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky a ak v jeho priebehu došiel k záveru, že dôvod na jeho pokračovanie nie je a konanie z tohto dôvodu zastavil v súlade s § 30 ods. 1 písm. h/ O.s.p., nemožno od neho vyžadovať, aby vo veci konal a rozhodol, ak inak neexistujú na to kvalifikované predpoklady vyplývajúce zo zákona.

Ako to vyplýva z administratívneho spisu, žalobca si v zmysle novej právnej úpravy nezabezpečil licenciu pre zástupcu právnickej osoby alebo jednotlivých oddelení v zmysle § 98 ods. 1 zákona č. 578/2004 Z.z. do 30.06.2006 a ani nezískal do 31.12.2006 nové povolenie v zmysle § 98 ods. 2 zákona č. 578/2004 Z.z. Predmetné povolenie žalobcu na poskytovanie zdravotnej starostlivosti preto zaniklo priamo zo zákona dňa 30.12.2006, čím aj automaticky odpadol dôvod konania o zrušení povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti a žalovaný rozhodol v súlade so zákonom, keď konanie podľa § 30 ods. 1 písm. h/ správneho poriadku zastavil.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu odvolací súd zistil, že žalovaný dňa 28.04.2009 doručil žalobcovi oznámenie o pokračovaní v konaní o zrušení povolenia na poskytovanie zdravotnej starostlivosti s tým, že v lehote 15 dní sa žalobca mal možnosť vyjadriť, čo však nevyužil. Z uvedeného dôvodu považuje senát odvolacieho súdu námietku žalobcu o tom, že nebol informovaný o priebehu správneho konania a o nemožnosti vyjadriť sa, za neopodstatnenú.

K námietke žalobcu o nepresnom výroku napadnutého rozhodnutia žalovaného, senát odvolacieho súdu uvádza, že rozhodnutie žalovaného vo výroku neobsahuje ustanovenie, podľa ktorého žalovaný zastavil konanie. Žalovaný citované ustanovenie zákona uviedol v záhlaví i v odôvodnení rozhodnutia. S poukazom na uvedené súd uvedené pochybenie žalovaného vyhodnotil tak, že ide o takú vadu, ktorá nemá vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Navyše k zániku povolenia, o odňatí ktorého sa konalo, prišlo priamo zo zákona a nie zastavením správneho konania. Výsledkom správneho konania v tomto prípade nie je rozhodnutie, na podklade ktorého by bolo možné deklarovať záver, či prišlo k porušeniu alebo neporušeniu právnych predpisov žalobcom.

Podľa § 250k ods. 1 O.s.p. ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania. Ak bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené z dôvodu podľa § 250j ods. 3, súd žalobcovi prizná úplnú náhradu trov konania. Môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

Žalovaný podal v zákonnej lehote odvolanie voči výroku o trovách konania, keďže podľa jeho názoru má z dôvodu úspechu v konaní nárok na náhradu trov právneho zastúpenia. K tejto námietke žalovaného senát odvolacieho súdu uvádza, že v oblasti správneho súdnictva, súdy o trovách konania rozhodujú podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. Ide o špeciálne ustanovenie, ktoré upravuje iba právo na náhradu trov konania úspešného žalobcu a v odseku 1 v podstate vylučuje primerané použitie § 142 O.s.p podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., hoci úspech v konaní sa u žalobcu posudzuje rovnako ako pri použití § 142 O.s.p. (napr. Števček, M., Ficová, S. a kol.: Občiansky súdny poriadok, komentár, C.H.Beck, 2009, komentár k § 250k, Slávik, D.: Vyjadrenie žalovaného v správnom súdnictve. In: Justičná revue, roč. 59, 2007, č. 1, s.45).

Právo na rozhodnutie o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23.

septembra 1997) je, tiež *ratione materiae* obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (pozri bližšie Nález Ústavného súdu SR III. ÚS 212/09-26).

Z uvedeného je zrejmé, že podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v konaní o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov náhradu trov konania možno priznať len úspešnému žalobcovi. Rozhodovanie o trovách konania vo veciach správneho súdnictva je odlišné od rozhodovania o trovách v obvyklých občiansko-súdnych konaniach. Žalovaný zo zákona nemá nárok na náhradu trov konania. Správny orgán by mal byť v zásade schopný obhájiť si rozhodnutie, ktoré sám vydal. Zákonodarca začlenil do právneho poriadku v § 250k ods. 1 O.s.p. len právo žalobcu na náhradu trov konania, čo znamená, že niet právneho a zákonného podkladu na priznanie náhrady trov úspešnému žalovanému v konaní vo veciach správneho súdnictva, a preto tak prvostupňový, ako aj odvolací súd nemal inú možnosť ako rozhodnúť o náhrade trov konania a žalovanému náhradu trov konania nepriznať. Uvedené vyplýva aj z ustálenej judikatúry najvyššieho súdu napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Sžp/9/2011 zo dňa 21.03.2012, 2Sžo/119/2009 zo dňa 16.02.2010, 8Sžo/215/2010 zo dňa 22.06.2011, 2Sžf/23/2010 zo dňa 21.07.2010, 5Sžp/14/2011 zo dňa 24.11.2011, 1SžoKS/40/2006.

Odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v rozhodnutí obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Žalobca a ani žalovaný v podaných odvolaniach neuviedli také právne relevantné skutočnosti, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu. Na základe uvedeného najvyšší súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/146/2009-46 zo dňa 16.11.2011 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/146/2009-56 zo dňa 28.02.2012 ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech v odvolacom konaní právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.